

CON ĐƯỜNG NÀO CHO ANH ?

Tân và Vinh thúc đẩy thắt sòm, sẵn sàng mỗi đứa một xách con mây bắc áo quần cù, và mây cái giày tò, sẽ cuộc bộ từ phô Huế, ra nhà ga xe lửa trờ vào Nam. Hai đứa thuộc phái đoàn thể thao của Tổng hội thể thao sinh viên trong Nam ra đấu với các đội ngoài Bắc, vừa bóng tròn, bóng rổ, bóng chuyên, bồi lội và chạy bộ.

Hai đứa rất là may mắn mà được trong Nam cư di theo bọn sinh viên lực sĩ để ra Bắc vì mấy tháng nay nhà nước kiểm soát rào riết, rất khó mà xin được giấy đi chuyên.

Mục đích của hai đứa là liên lạc với số sinh viên có xu hướng dân chủ ở Hà Nội, đã có lần kêu gọi bài trường chống chế độ. Nhà cầm quyền đã biết được phong trào chôm nò này và đã có nhiều quyết định nhanh chóng làm xoa dịu lòng phản nỗ, và mặt khác đã kiểm mọi cách phân tán một số bọn đấu náo, làm cho phong trào bị dìm xuống hẳn đi.

Bọn sinh viên trong Nam thi chúa có hành động ra mắt những sự tổ chức có bê vung chắc và sâu rộng hơn, khiến cho bọn chính quyền, tuy có người được hối, nhưng chúa làm sao kiềm ra mảnh môi đúc.

Hai đứa đã bắt được liên lạc, đã tổ chức được đường giây thông tin và đặt được hệ thống tuyên chon đoàn viên, huân luyện cán bộ, chờ ngày hành động.

Sau hai tuần ở Hà Nội, và đi thăm mấy tỉnh lân cận như Hadding, Hải Dương, bọn Tân và Vinh mới thấy sự thiếu thốn và khốc liệt mà dân Bắc đã phải chịu đựng hơn 30 năm nay. Tân và Vinh nghĩ rằng chẳng có but mức nào mà có thể tả nổi.

Bước chân lên tàu lửa cũ kỹ và oep oap, chạy rí ra rí re đến hơn 100 tiếng đồng hồ mới đi hết 1800 cs (từ Hanoi vào Saigon), trung bình chỉ vào quang 25cs một giờ mà thôi, hai đứa đã tìm được một góc toa, ngồi trệt dưới gầm.

Thinh thoang giữa đường thấy có một số chuyên viên của sở Hoá Xa Pháp đang nghiên cứu sửa chữa quang đường từ Quang Trí ra ngoại Bắc, vì quang đường này hụt hong gần nửa thế kỷ mà chẳng có ai sửa chữa gì cả.

x

x x

Tuy là mây tháng hè, nhưng khu cũ xá sinh viên Minh Mạng vẫn có sinh viên ở lại đó. Đứa thì học hè, đứa thì đi làm nửa buổi kiếm sống, có đứa thì ca ngay chí nấm, chẳng làm gì cả.

Tân học năm thứ tư trường khoa học. Nó đã đỗ 3 bằng cử nhân, còn bằng thủ tú thi nó cũ tu cho trượt 2 lần rồi. Lý do là nếu đậu thì có thể bị nhà nước

cù di làm, không tiễn cho nó chút nào ca. Vinh cung ở trong tình trạng đó. Vinh cung năm thứ tư trường kỷ sù công nghệ, nếu đâu ra thi nó phải don ra khỏi cù xá, đều mà cả hai đều đều muôn tránh né ca.

Tân, Vinh và một số đồng hưu nữa đã chọn con đường đấu tranh. Chúng nhất định đấu tranh chống chế độ. Chúng thuộc thành phần không biết gì về chế độ Cộng hoà trước đây, chúng đã sống 15 năm dưới chế độ cộng sản khác máu và độc tài nhất của nhân loại. Chúng tự tìm hiểu và chúng đã từ mồ mả cho nhau, tự day bao lây nhau, tự rút tia kinh nghiệm sống với nhau, và chúng đã từ quyết phái làm thế nào để bưng bon cảm đấu gian ác, thối nát và phản dân hại nước này đi.

Với vụ Thiên An Môn, rồi các vụ nỗi dậy ở Đông Âu, rồi những cải cách ngay tại trong nước Nga, chúng thấy rằng ngày cáo chung của bọn Cộng Sản Hanoi phải đến, và chúng phải làm thế nào đây để cho việc ấy sẽ xảy ra?

Chúng nghĩ rằng, nếu người Việt hải ngoại đã lâm dù mọi cách để gây áp lực với bọn CS Hanoi, và đã có nhiều kết quả trông thấy ở thái độ thoa dịu của Hanoi, nhưng sự nỗi dậy cuộp lại chính quyền phải từ dân trong nước tự gây ra mới được.

Qua bài học cuộp lại chính quyền ở những nước Đông Âu, một cuộc cách mạng vũ trang cho nhù thuộc về di vong rồi, việc cuộp lại chính quyền, sẽ có thể thực hiện, không khó khăn mấy, nếu toàn dân đều xưởng斗争, dù chẳng có dao cù sung gì cả. Nếu trong đám dân mà có đủ thành phần, nhất là có con cháu của cán bộ, của lính, thì chắc chắn rằng việc xưởng斗争 sẽ chẳng có ai can nỗi. Từ sự nhận xét này và với một lập trường rất vững chắc, bọn Tân và Vinh và tất cả đám anh em trong nhóm đã ngày đêm rèn luyện ý chí, kết nạp thân hữu, chuẩn bị cho một ngày tօi sáng, ngày "D" của nhóm. Chúng chưa kịp đặt cho tập đoàn của chúng một tên gì cả, chúng cũng không có thi giờ bao ban ra một ban lãnh đạo nào cả, và có lẽ cũng nhờ vậy chúng đã không bị bọn công an, bọn chó săn của chế độ tìm bắt.

Chúng cũng được biết có nhiều nhóm cùng chí hướng, như nhóm cứu Mật trấn giải phong Miền Nam, nhóm Hoa Hảo, nhóm Cao Đài, nhóm Phật Giáo Ân Quang, và một vài nhóm trí thức khác như nhóm Nguyễn Đăng Quê, Tô Đinh Hưu, Nguyễn Trường, vv.... nhưng nhóm này đều ra mắt, rồi sẽ bị lùng bắt và khai trừ, trong khi bọn Tân và Vinh thì lặng lẽ làm việc, và tất cả anh em đều nghĩ rằng, phải giữ kín cái đầu não thi phong trào mòi tồn tại được.

Nhưng gì xảy ra ở Đông Âu đã làm cho bọn CS Hanoi choáng váng, chúng không thể nào ăn yên ngủ kỹ được. Chúng đã nghĩ đến việc "chạy". Nhưng chạy đi

đau mà tròn được đâu ? Và làm sao có sự chuyên tiếp mà không có đồ mầu ?
Với những tội lỗi chống chát đầy đau, chúng không thể nghĩ rằng cả dân tộc,
có thể tha thứ cho chúng được. Hàng triệu người chết vì chiến tranh rong rá
gần 30 năm, rồi hàng triệu người khác đã bị chúng thanh trừng sau khi tiến
chiếm Miền Nam, rồi hàng triệu người khác đã phải tháo chạy, mà một số lớn đã
phai chìm chết giữa đại dương. Nhưng tội ác đó, làm thế nào mà dân tộc có thể
quên đi được, có thể tha thứ cho chúng để chúng về sống đường già với vang với
bạc của cải cướp được của dân. Vì nghĩ như vậy đó mà bọn cầm quyền Hanoi,
nhất định bám viú cho đến khi nào hết bám được nữa thì thôi.
Tôi hôm đó, khi trở về khu cũ xá, hai đứa đã nhận một số đồng chí họp kín
để chúng tường trình kết quả đạt được ở Hanoi.

x

x x

Tân là con út của một gia đình năm anh em. Ngày 30 tháng 4 năm 1975,
ngày mất nước, gia đình Tân ở dưới lục tĩnh, về Saigon trênen không di tan
được kịp. Cả gia đình phải sông chui, sông lui gần ba năm, và sau cung ba
Tân và bốn anh em kia đã vượt biển băng Đường biển, con mẹ Tân và Tân, thi
cung đi đường bể nhưng chuyến đi bị bại lộ, đã phải trở về Saigon, để rồi
tinh đi lại chuyến khác. Rồi chuyến thứ hai cũng bị bại lộ, rồi chuyến thứ
ba cũng chẳng thành công, rốt cuộc hết tiền, hai mẹ con đánh phai kiêm cách
sông tam ở Saigon chờ một dịp khác. Trong khi đó thì ba Tân và bốn anh
chi, [Tân có hai anh trai và hai chi gái] đều đã sinh sống bình thường tại
My, và đã dành dụm gửi tiền về đều đếu cho hai mẹ con, và nhờ vậy mặc dù là
sinh viên, nhưng Tân có đầy đủ hơn tất cả bạn bè khác.

Với tiền nhận được, và với sự tần tảo lam ăn, hai mẹ con đã kiếm túi sống,
hơn nhiều nhưng thành phần khác.

Rồi qua năm 87, năm Tân lên lớp 2 Đại học, Mẹ Tân đã lên đường đi My,
theo chương trình ODP, con Tân thì cáo bệnh nhất định không chịu đi. Mẹ Tân
đã cố ý khuyên bảo, nhưng bà cũng biết chí hướng của con, cho nên bà đã chịu
đi một mình, trong thăm tâm nghỉ rằng, trong 5 đứa con, ít nhất bà cũng đã
hành diện tao được một đứa có tinh thần, có chí hướng, với tổ quốc, với dân
tộc. Vuốt nước mắt mà đi, nhưng trong lòng người mẹ Việt Nam đó, vẫn thấy chut
tộc. Vuốt nước mắt mà đi, nhưng trong lòng người mẹ Việt Nam đó, vẫn thấy chut
giá hành diện, chut gì cao cả, chut gì thành thời với tâm hồn, khi nghĩ rằng
minh sẽ đến sống lại một nước ban giàu mạnh, nhưng minh cũng đã để lại một
đứa con gan trỗong, dung cảm, biết đâu nó là cái mầm mống будущего bon quy ac
nôc đang tri vì đất nước, sau này.

Tân ở lại một mình ở Saigon. Nó giao nhã cho người bà con ở giữ, còn nó thì ngay đêm ở trong cù xà sinh viên.

Với tiền nhận được của cha mẹ từ hai tháng một, nó đã quyết định cung cấp đủ gạo để nấu hai nồi cơm mỗi ngày cho cả chục đứa ăn. May mắn kia thì rang kiêm thức ăn đem về nấu mỗi buổi. Đứa thi rau muống, đứa thi mầm, đứa, những cá bon đã có đủ gạo để no bụng ngay hai buổi. Chỉ việc nghỉ đến bọn anh em đã nhờ Tân mà no bụng, Tân cũng không làm sao nỡ bỏ đi đâu được. Hòn nưa, mục đích của nhóm là chờ ngày để cùng toàn dân nổi dậy, thì đi ra nước ngoài làm sao được.

x
x x

Chiều ngày chủ nhật vừa qua, người bà con ở nhà đến kiểm Tân, nhắn về nhà ký may cài giây tờ khai báo về nhân khẩu cho quận. Ngày hôm sau Tân về, thì người nhà cho hay, anh của Tân ở Mỹ vừa về thăm, và hiện đang ở khách sạn Majestic. Tân vội và đến thăm ngay. Hai anh em tay bắt mặt mừng chúc xong thi Khoa bao với Tân :

- Có lẽ tao nhận một job ở tại Saigon ?

Tân hỏi :

- Tại sao anh lại muốn về Saigon ?

Khoa :

- Anh muốn về đây là để được gần em, để giúp đỡ em.

Tân :

- Anh ở đây không lời cho ai cả.

Khoa :

- Tại sao không lời, anh đem được báo chí sách vở ở ngoài quốc về, cho mà đọc. Anh lại có thể đi về dễ dàng, mặc sức mà tin tức đi về với ngoại quốc. Hòn nưa anh sẽ là nguồn tài trợ cho bọn em.

Tân :

- Nếu đã muốn kín mà lại có một ông anh năm kinh ra đó thì còn kín ở cái khi mộc gì.

Khoa :

- Việc của anh làm không đem lời lộc gì ngay cho bọn chính quyền này cả, Nhưng sẽ làm lời cho VietNam sau này rất nhiều.

Tân :

- Việc gì vậy ?

Khoa :

- Anh làm đại diện cho một viện Đại Học bên Hoa Kỳ, nghiên cứu về những

đời hối của Việt Nam sau này, nghĩa là sau khi bọn CS tan rã.

Tân :

- Anh về Saigon, không khác gì là làm một cai đỉnh cho bọn CS theo gioi. Theo gioi anh thi thê nào chung cũng tìm thấy bọn em. Rồi sẽ ra sao ? Anh nghĩ xem. Hai nhiêu hồn là lỗi.

Khoa :

- Em nghĩ cũng đúng, nhưng em tưởng rằng bọn anh ở ngoài quốc không nghĩ đến quê hương, xù sò hay sao ?

Tân :

- Dĩ nhiên là ở đâu cũng có thể đóng góp cho công cuộc vận động là tđ bao quyên này ca, cho nên dù có thể mất mát một nhân tài như anh, cũng sẽ là một mất mát tài nguyên của xù sò. Sau này anh sẽ rất là hữu ích cho sự chấn hưng kinh tế và kỹ thuật của xù sò. (Khoa đậu tiến sĩ vật lý học).

Khoa :

- Nếu anh nhận job này, nhưng đóng đô ở Singapore hay ở Bangkok, em nghĩ có nên không ?

Tân :

- Em nghĩ anh có thể nhận job này, nhưng vẫn ở bên Mỹ, thỉnh thoảng ghé về VietNam, nhưng nhất thiết đừng tìm cách gặp em gi că.

Khoa :

- Được. Hai anh em ôm choang lấy nhau, nước mắt Khoa chan hoà, con Tân thi cô can lấy mồi để dùng bóc lộ cảm xúc, Tân hôn má anh rồi ngoanh mặt lại chào anh và đi luôn.

Khoa băng hoảng một hồi lâu, chẳng thường em đến phải khóc lên. May chúc ngàn cây số, mười lăm năm mồi gặp lại, từ khi xa nhau, lúc ấy Khoa lên 14 và Tân mồi có 7 tuổi.

Nay hai anh em đã là hai nhân vật, sống động và chung trùm của chính trường của VietNam bây giờ.

Ngày hôm sau, Khoa muốn thăm lại em một lần nữa, chàng đã già dặn, ăn bún thật què muā, mang râu, đội mũ, vào ngồi uống cà phê ở quán sinh viên. Chàng ngồi đèn hòn 3 giờ mồi gặp bọn Tân, Vinh đèn uống nước. Tân ngồi ngó, nghĩ rằng người ngồi đây là anh chàng, nhưng Tân cứ làm ngó, một chốc sau khi Tân và Vinh ra về thì Khoa mới ra về sau, tam biệt em trong lòng buồn rười rượi mông mang, tự nghĩ rằng khi nào đặt nước mìn yên bình để anh em còn có thể gặp nhau mà không sợ bọn công an rinh rập và bắt bớ.

Ngay hôm sau, Khoa lên phi trường Tân Sơn Nhứt trở về Mỹ. Khoa cũng có đi ~~ngang~~² qua căn nhà cũ mà gia đình đã sinh sống ở đó trên 15 năm. Khoa không khóc bụi ngùi nghĩ rắng, Khoa vẫn còn chút máu mủ đi về chồ ay, chàng nghĩ đến Tân, đến con đường cam khô và gay go mà em chàng đang theo đuổi, với bao là nghĩ lục, với bao chí khí, với bao gian lao thiêu thôn. Khoa dừng lại ở trước ngôi nhà này, đầm đầm nhỏ lại bao là ký niêm của thời thô áu, khi Tân mới có 6-7 tuổi, cả ngày chỉ đeo theo mẹ, và cả nhà ai cũng thường, cũng cung Tân. Không ngờ bây giờ nó là một "anh hùng", mà là một anh hùng thật sự. Không những Khoa thường em mà chàng đâm ra kính trọng và khâm phục.

Khoa tự bao : Như Tân nghĩ vậy, thì con đường nào cho anh đây ?

Khoa rời Tân Sơn Nhứt mà lòng buồn tha thiết, thường nhà, thường nước và thường em. Con đường đời con dài lắm lắm, khi nào gặp lại em phai là ngày tuổi sáng của đất nước thì nó mới mong minh gặp lại, thật là mênh mông

Làm chính trị không phải là dễ.....

Saigon, tháng 8 năm 1990.

Nam Cat

